

РОБЪРТ УЕГЛИ:

„НЕКА БЪДЕМ ЕДИНОМИСЛЕНИ!“

Натрупал достатъчно опит в България през усиленото време на предишната евангелизационна кампания в Кюстендил, Робърт Уегли, на когото беше гласувано огромно доверие, „оглави“ НЕТ 2004 в нашата страна. След

като представи пред критичните столчани основните библейски постановки в зала 2 на НДК, той приключи семинара, кръщавайки 23-ма души.

Ето какво сподели малко преди да отпътува за Съединените щати:

Какви бяха очакванията Ви по отношение на евангелизацията в Народния дворец на културата?

- Очаквах серията от лекции да бъде успешна, защото знаех, че хората от църквата са споделяли с другите вярата си в Исус, и мислех, че ще дойдат такива, които ще отговорят на апелите. Вълнувах се от идването си, защото беше минало доста време от предишното ми пребиваване в България. Удовлетворен съм от резултатите - някои се кръстиха след семинара и решиха да станат част от Божието семейство тук.

Какъв беше процентът на младите хора?

- Имаше не малко от тях - може би 25 или 35%, и то не само от нашите, но и външни.

С какво по-специално ще запомните лично за себе си кампанията НЕТ 2004?

- С това, че видях младите да идват, с това, че ги видях да откликват, с това, че толкова много хора излязоха на подиума, когато отправих апел преди няколко вечери, и 25 човека взеха решение за кръщение, а други са в процес на решаване дори днес. Този винаги е висшият смисъл на евангелизацията. Едно от най-незабравимите неща за мен е фактът, че можах да кръстя много хора днес - той носи най-голямо удовлетворение. Освен това в България хората излъчват толкова много любов към мен и семейството ми. Чудесно е, че бях отново със сина си тук, че имам нови приятели, че работих отново с Ива...

Намирате ли българската църква променена до известна степен?

- Да, виждам някои положителни промени. Но има една стара поговорка, която казва, че колкото повече нещата се променят, толкова повече те остават същите. И в българската църква все още има неща, които са същите.

А намирате ли я вече духовно зряла?

- Виждам много духовност и зрялост тук, несъмнено. Но, както е и с всички други църкви, в това число и с тези в Америка, съществува опасността да се институционализираме, да станем студени, формални, да забравим причината, поради която съществуваме. Тя не се корени просто в самите нас, а е свързана най-вече с тези, за които Христос умря - които са отвън. Така че се надявам църквата да успее да бъде по-топла, по-отворена. В това е предизвикателството.

Помагаха ли Ви българските адвентисти, за да върви работата Ви по-леко?

- Има един проблем, който обаче съществува навсякъде - проблемът с „измите“ в адвентизма, както аз го наричам. Спорете, пререканията по определени въпроси - битки относно стила на поклонение, музиката... Мисля, че е по-добре да се съсредоточим върху мисията на църквата, да помним, че най-висшата форма на поклонение е служенето, и да не се заплитаме в тези второстепенни неща.

Когато дойдох за пръв път, станах свидетел на някои... дебати... или дискусии между тези, които четат много консервативна литература, по отношение на музиката и други въпроси. Това е жалко, защото прокарват разделение, вместо дух на единение. А ние трябва да

бъдем обединени, за да изпълним мисията си да достигнем другите хора. Тези, които причиняват разделението, не разбират, че каквото и да е стилът на поклонението и музиката, която се изпълнява, това няма за цел да преследваме някакво свое собствено удоволствие, а да достигнем другите, Божията любов да достигне до тях. Църквата на Бога в България е достатъчно голяма за всички. И ние никога няма да бъдем съгласни във

Момент преди началото на тема от библейския семинар в Националния дворец на културата.

всичко. Но нека бъдем единомислени по отношение на основните пунктове и да помним, че най-важните неща са именно такива -

най-важни. Христос дойде да спаси изгубените хора - и ето защо ние сме тук.

Създадохте ли нови приятелства по време на евангелизацията?

- О, да, има много хора, които не само отговарят на Божията любов, но ние се и свързваме в приятелска връзка.

А ще дойдете ли отново?

- Надявам се. Говорихме с някои за организирането на цял един процес,

който да подготви жетвената кампания от евангелизации. И ако църквите предприемат това, ще бъдем щастливи да се върнем и да бъдем част от него.

Какво бихте пожелали на адвентистите у нас и специално на читателите на вестника ни?

- Да не престават да търсят Божиите намерения за църквата тук и да позволят на младите да продължават да бъдат активни, да се включват в църковната работа. Бих искал да насърча всички членове да се свързват с обществото и да се опитат да бъдат мостове към него днес, така че хората да придобиват представа за

нас, като ни виждат да им служим и да живеем за тях. Когато ни виждат да вършим неща, които за тях са смислени, очите им се отварят.

Е, да се надяваме, че ще се срещнем отново.

- Да, надявам се!

Благодаря Ви за времето, което отделихте за нашия вестник!

- И аз Ви благодаря!

Разговора води Людмила Младенова

ЕЛИ ГРИЙН - ЖЕНА ЕВАНГЕЛИЗАТОР...

Продължава от стр. 1

Колко евангелизации сте провели?

- Седем. Първата - в Коста Рика - във от Съединените щати. Там това беше много необичайно, беше нечувано жена да проповядва. И преди да пристигна, пасторите се събрали и го обсъдили. Аз не знаех. Научих го впоследствие. Един от тях, който беше много смел, казал: „Аз ще я взема!“ След като пристигнах в неговата църква, в края на евангелизацията кръстихме 150 човека. Сега те с готовност приемат жени за глобалната евангелизация. Тогава смятах, че никой не би дошъл. Но хората бяха любопитни и дойдоха просто за да видят това. Останаха и бяха кръстени.

Последва Африка. Там почти цялата работа се върши от жени. Те водят библейски курсове, ходят от врата на врата... Африканската нация е свикнала с тях. Много са активни в църквите.

После отидох във Филипините. Там имат не само жени, но и деца проповедници. Имаше 11-годишно момиче, което проведе двуседмична евангелизация с много голям успех.

Децата на Филипини-

те по-рано ли съзряват?

- Не, тя имаше нормално развитие. Каза: „Искам да проповядвам!“ И гласуваха да й позволят. Но на тези малки острови има над един милион кръстени адвентисти от седмия ден.

Какво е средното интелектуално равнище там?

- Те са много умни хора. Със сигурност не са по-малко интелигентни от другите по света. Но са отворени за Святия Дух. Имат желание да слушат този, който говори от Негово име. Докато в много страни умовете са затворени.

Глобалната евангелизационна кампания НЕТ 2004 под ръководството на Робърт Фолкенберг е насочена към всички. И Елън Уайт казва, че точно преди Исус да дойде, ще има такова съживление на първична набожност, каквото не е виждано от апостолско време. Духът и силата Му ще се изляят - по целия свят, и върху децата - и аз виждам, че това е, което се случва. Църквата на адвентистите от седмия ден кръщава по около 2 000 човека на ден. Около 2 010 г. ще имаме 20 млн. членове - резултат от приближаването на края на света. Исус идва отново и всичко, което е казал, че ще се случи,

става.

Колко души присъстваха на лекциите Ви в Кюстендил?

- Около 200 в събота и между 120-150 през седмицата. Сега пастор Крушкин, който много ме подкрепяше, води библейски курс на около 15 човека и подготвя кръщение. Бих искала да видя 115, но се радвам и на 15. Хората бяха много дружелюбни, топли, добри, мили. Чудесни хора. 23-мата хористи бяха роми. Всички други - българи. Бяха ми казали, че българите са формалисти, че няма да отговорят на апелите ми. Но те отговаряха! Бяха много отворени. Получих толкова много подаръци от тях! - на няколко пъти си преупаковах багажа... Когато Робърт Фолкенберг се обади вчера вечерта, му споделих, че това беше най-хубавото ми евангелизационно преживяване. Никога няма да го забравя.

Какво ще остане най-незабравимо за Вас?

- Мисля, че най-незабравим за мен е фактът, че когато лекциите приключиха, тези хора идваха отново и отново и не можех да си тръгна. Мъже и жени. Бях в някои от домовете им и се държах по същия на-

чин.

А като отделни случаи?

- Имаше един мъж. Единственото нещо, което пречатваше кръщението му, бяха цигарите. Неговият братовчед ми каза: „От години се опитвам да привлеча вниманието му към църквата. Но той не проявяваше никакъв интерес. На първата вечер обаче му казах да дойде, защото една жена от САЩ е тук, за да проповядва.“ Това събудило любопитството му. За мен нямаше проблем - понякога хората идват, защото са любопитни. ОК. Но той не пропусна нито една лекция. И братовчед му ми каза: „Беше много труден слушател, заклет комунист, много зле настроен срещу адвентистите.“ Комунизмът си отиде. Божият Дух действа в нас. През последната вечер прегърнах този човек, целунах го и му казах: „Трябва да оставиш пушенето. И да бъдеш с мен на небето.“ Единственото, което можеше да ми отговори, беше: „Обичам те... Обичам те...“ Само това можеше да каже на английски. И помоли братовчед си да ми преведе, че ще се постарее да бъде на небето. Дори само заради него да бях дошла в България, толкова съм щастли-

ва!

Една дама, която е била актриса в миналото, а сега е възрастна, но все още изглежда като актриса, беше видяла рекламата за семинара на площадката в Кюстендил. Сега е в групата за изучаване на Библията.

В Кюстендил има два ромски хора. Единият от тях е на Мартин. Те пъха всяка вечер. Великолепни са. Наеха озвучител за цялата програма, който не беше адвентист. Той попиваше всяка дума. Дадох му Библия. Когато си тръгнах, му казах: „Ще бъда много разочарована, ако не си на небето.“ А той ми отговори: „Ще се опитам.“ Толкова се надявам!

Такива неща те карат да искаш да отидеш в следващата и следващата страна.

Смятате ли, че жените проповедници поначало са нужни в църквата?

- Мисля, че да. Мисля, че и в България има нужда от тях. Когато бях в Коста Рика, където няма такива, на едно малко момиче две седмици след нашето заминаване предстоеше операция на сърцето.

Продължава на стр. 6